

Korset och Kronan

Nr 68/2021

Jesus säger: Håll fast vid
det du har så att ingen
kommer och tar din krona
(Upp. 3:11)

CA 9: Om dopet (del 2, barndopet)

Den bibliska dopläran angreps kraftigt redan under reformationstiden av de s.k. *anabaptisterna* eller *vederdöparna* (omdöparna). De underkände framför allt barndopet och menade att man först måste ha kommit till en medveten tro innan man kan döpas. Många av dessa *anabaptister* utvandrade till Amerika och därifrån har den s.k. *baptismen* spritt sig över hela världen. De baptistiska kyrkorna har i regel haft en svärmisk eller reformert bekännelse, men de är uppdelade i många olika samfund.

Baptismen förenas i sitt förkastande av barndopet. Deras argument är i huvudsak följande.

1. *Små barn kan inte tro.*
2. *Barnen har ingen synd.*
3. *Arvsynden förkastas.*
4. *Vatten kan inte åstadkomma frälsning*
5. *Dopet måste vara neddoppning.*

Kyrkblad för S:t Martins och S:t
Petri församlingar, Evangelisk-Lutherska
Kyrkan i Sverige. Red. Sten Rydh.
Nr 68, 23 juli 2021.

Ordet om korset är en
dårskap för dem som går
förlorade, men för oss som
blir frälsta är det en Guds
kraft (1 Kor. 1:18)

Den gode herden
leder sina får (Joh. 10)

6. *Omvändelsen måste komma före dopet.*
7. *Det står ingenstans i Bibeln att barn döptes.*
8. *Dopet är framför allt en medveten bekännelse.*
9. *Omvändelsen är vår avgörelse för Gud.*
10. *Dopet är en bekräftelse av avgörelsen.*

Det finns många fler argument, men vi
nöjer oss med att bemöta de ovan nämnda.

Bibels lära

Baptisterna hävdar att deras lära är biblisk, medan den lutherska kyrkan och andra samfund som döper barn handlar mot Skriftens lära. I och för sig är det en god sak att baptisterna verkligen vill ha Bibeln som enda grund för sin lära. Det är mycket värre när man inom den ekumeniska rörelsen säger att man kan ha vilken doplära som helst. Luther hävdade med kraft att de som trots olika läror ändå ville ha kyrklig frid och gemenskap var värre än de som försvarade sin villolära. De senare tror ändå på att Bibeln har en lära som är viktig och värd att kämpa för. De som vill gå samman trots olika läror skapar sig "ett dubbelt helvete" säger Luther någonstans. De har ju genom sin likgiltighet gett upp tron på att Bibeln har en klar och tydlig lära.

Låt oss nu se vad Bibeln själv lär om dopet och i synnerhet om barndopet.

1. Små barn kan tro

Att tro är detsamma som att komma till Jesus och förtrösta på honom. Tron verkas av den helige Ande i våra hjärtan. Vi kan inte själva genom egna gärningar och egen avgörelse komma till tro. Jesus säger:

Man bar fram små barn till Jesus för att han skulle röra vid dem. Men lärjungarna visade bort dem. När Jesus såg det, blev han upprörd och sade till dem:

"Låt barnen komma till mig och hindra dem inte, för Guds rike tillhör sådana som de. Jag säger er sanningen: Den som inte tar emot Guds rike som ett barn kommer aldrig dit in." Och han tog upp dem i famnen och lade händerna på dem och välsignade dem (Mark. 10:13-16).

Här står det inte att barnen tillhör Guds rike, utan att Guds rike är till för barnen. Grundtexten har här en genitiv som ordagrant säger: "Sådanas (barnens) är Guds rike" eller "Åt sådana är Guds rike". Jesus säger alltså att vi inte skall hindra barnen att komma till Jesus eftersom Guds rike är till för dem. Att de kommer till Jesus är detsamma som att de tror på Jesus. Han kunde lika väl ha sagt: "Låt barnen tro på mig, ty himlen är till för dem." Det är den faktiska innebörden av Jesu ord.

På ett annat ställe säger Jesus att barnen kan tro och att det verkligen finns små barn som tror på honom:

Men den som förleder en av dessa små som tror på mig, för honom hade det varit bättre att få en kvarnsten hängd om halsen och bli sänkt i havets djup (Matt. 18:6).

Den grekiska grundtexten har här ordet "mikrån" (μικρῶν) när det är fråga om en av dessa små. Vi har också ordet *mikro* som betecknar något mycket litet. Man skulle lite överdrivet kunna säga att texten talar om "en av dessa mikroskopiska som tror på Jesus". Betydelsen är givetvis att det är fråga om små barn.

När baptisterna talar om att man först

måste ha blivit vuxen eller åtminstone nästan vuxen för att kunna döpas bör de tänka på vad Jesus säger strax innan detta ställe:

I samma stund kom lärjungarna fram till Jesus och frågade: "Vem är störst i himmelriket?" Då kallade han till sig ett barn och ställde det mitt ibland dem och sade: "Jag säger er sanningen: Om ni inte omvänder er och blir som barnen kommer ni inte in i himmelriket. Den som ödmjukar sig som det här barnet, han är den störste i himmelriket. Och den som tar emot ett sådant barn i mitt namn tar emot mig (Matt. 18:1-5).

Jesus framhåller här ett litet barn som en förebild för tron. Bibeln lär alltså både att barnen kan tro och att vi vuxna bör ha en sådan tro som barnen har. Det lilla, troende barnet är en förebild. Att ta emot ett sådant barn i Jesus namn är att ta emot Jesus själv.

2. Barnen har synd.

När baptisterna förnekar barnens synd utgår de från förnuftet. Vi ser alla hur de små, nyfödda barnen ligger där alldeles hjälplösa. De är så vackra och oskyldiga. De har ännu inte vuxit upp och börjat göra en massa dumma saker. Alltså drar förnuftet slutsatsen att barnen är utan synd.

Men Bibeln säger:

Alla har syndat och saknar härligheten från Gud (Rom. 3:23).

Det görs här inga undantag utom när det gäller Jesus Kristus själv. Alla betyder verkligen alla. Alla människor som föds på naturligt sätt är syndare. Baptisterna går här rakt emot Bibelns lära.

3. Barnen har arvsynd.

Syndens djup är mycket värre än vi människor kan tänka oss. När Adam och Eva syndade mot Gud drog de hela världen med sig i fallet så att varje människa nu föds med arvsynden från Adam. Om detta säger Skriften:

Se, i synd är jag född, och i synd har min moder avlat mig (Ps. 51:7 äldre övers.).

Ja, med skuld är jag född och med synd blev jag till i min moders liv (Sv. Folkbibeln).

Ingen rättfärdig finns, inte en enda. Ingen finns som förstår, ingen som söker Gud. Alla har avfallit, alla är fördärvade. Ingen finns som gör det goda, inte en enda (Rom. 3:10ff, Ps. 14:1f, 53:2f).

Som om en ren skulle kunna framgå av en oren! Sådant kan ju aldrig ske (Job. 14:4 äldre öv.). Kan en ren komma från en oren? Nej, inte en enda! (FB).

Liksom alla dör i Adam... (1 Kor. 15:22).

Därför är det så: Genom en enda människa kom synden in i världen, och genom synden döden. På så sätt nådde döden alla människor, eftersom alla hade syndat (Rom. 5:12).

Alltså: liksom en endas fall ledde till fördömelser för alla människor (Rom. 5:18a).

Liksom de många stod som syndare genom en enda människas olydnad (Rom. 5:19a).

Vill vi verkligen tro på Skriftens egna ord måste vi bekänna att alla människor föds med synd som kommer från Adam. Det är alltså en synd som överförs genom det mänskliga arvet. Alla människor har därför både arvsynd och arvskuld. Vi är alla redan genom födelsen, ja genom avlelsen, syndare som står med synd och skuld inför Gud. Vi kan därför inte komma till Gud av oss själva. Vi måste få frälsningen genom Jesus Kristus för att kunna komma till himlen.

När Jesus säger: "Låt barnen komma till mig!" syftar det alltså på att också barnen måste blir frälsta från synden. Himmelriket tillhör dem, men inte av naturen. Av naturen tillhör även de små barnen djävulens rike. Men Jesus vill att de skall få ta emot himmelriket genom tron.

Baptisternas lära att barnen är oskyldiga och därför av naturen redan hos Gud i hans rike är grundfalsk. Men det är en lära som tilltalar förnuftet. Med avsky vänder man sig därför bort från läran om arvsynden och kallar den för mörk och hemsk. Så kallar man också den bibliska läran om att barnen blir frälsta genom dopet för en magisk och medeltida kvarleva från dessa mörka sekel. Tyvärr, säger man,

lyckades Luther inte rensa ut detta när han genomförde reformationen. Baptisterna menar därför vanligen att reformationen måste gå ett steg längre än Luther, som stannade på halva vägen.

Ett varnande exempel

Ett exempel på en sådan inställning finns även hos den i övrigt så konfessionellt medvetne norske teologen *Olav Valen-Sendstad (1904-1963)*, som även gav ut *Konkordieboken* på norska (*Dogmatikken for legmenn, Konkordieboken, Bergen 1957*).

Han menar att Luther i sitt dopritual av svaghet och rädsla för kritik föll tillbaka i den medeltida magiska dopuppfattningen och att även Konkordieformeln i ett avsnitt lär fel om dopet. Valen-Sendstad skriver:

"I 1523 gikk Luther således i praksis til ett fullstendig tilbaketog i dåpsritualspørsmålet, og tok opp igjen det regulære katolske dåpsritual. Dette skulle få en enorm betydning og bli årsak til meget ondt i den lutherske kirke" (s. 315).

Detta visar hur svårt det är för förnuftet att på allvar inse hur djupt syndafördärvet är och att detta också gäller de små barnen. Förnuftet ryggas tillbaka inför den bibliska läran att också små barn går förlorade om de inte blir frälsta genom dopet och tron. Luther använde det gamla dopritualet därför att det gav en klar bild av att dopet innebär en avsägelse av djävulen och en verklig pånyttfödelse. Detta var inte en "tillbakagång" till katolsk lära om att dopet verkar "automatiskt". Sedan Luther kommit till klarhet i rättfärdiggörelseläran och rensat ut de kvarvarande missbruken lär Luther rent och klart bibliskt under hela sitt återstående liv. Uttrycket för detta finns framför allt i våra bekännelseskriter och i Luthers många läroskrifter.

Vi skall i kommande nummer se hur den bibliska dopläran konsekvent upprätthålls under reformationstiden och ortodoxin, men hur den sedan urholkas och förvanskas på 1800-talet och framåt.

Forts. i nästa nr.